

Immanuelle Grives (1985) is actrice. Ze brak door in de verfilming van *Alleen maar nette mensen*, was wereldnieuws na een arrestatie op een festival en speelt nu in de toneelvoorstelling *Mensen zoals jij*.

tekst Lorianne van Gelder, foto Harmen de Jong

‘Het leven is nu veel relaxter’

Rotterdam

“Mijn favoriete stad, de plek die mij heeft opgevoed. Het is een mooie omgeving met de havens. Voor mij is het een dynamische stad, een brutale stad, een dappere stad, een boeiende stad. Ik heb in Nederland nooit ergens anders gewoond. En ik woon nu ook heel fijn op Zuid. Door mijn rol als Rowanda in *Alleen maar nette mensen* denken mensen vaak dat ik uit Amsterdam kom, omdat ik in die film Amsterdams spreek. Met acteren hebben mensen hoe dan ook snel de associatie met Amsterdam.”

Accent

“Ik heb mezelf aangeleerd om neutraal te spreken. Ik wilde een universele stem, een accent waardoor ik niet meteen een oordeel zou krijgen. Dus als je mij hoort praten, weet je niet direct waar ik vandaan kom. Een hele scherpe luisteraar zal misschien ergens een Rotterdamse r horen. Of toch ineens een Surinaamse w. Ik spreek maar een paar talen maar als iemand tegen mij Spaans praat, kan ik het perfect na-doen. Waardoor ze dan zeggen: hè, spreek je Spaans?”

Privéschool

“Na de scheiding van mijn ouders verhuisde ik als 12-jarige met mijn moeder naar Suriname. Daar zat ik op het Vrije Atheneum, een privé-school. In Suriname had je het mulosysteem, vmbo heet dat nu, waarbij iedereen eerst vier jaar vmbo doet en pas daarna havo of vwo. Ik had havo/vwo-advies gekregen en mijn moeder wilde dat ik de mogelijkheid had om naadloos aan te sluiten op school in Nederland, als het niet zou lukken iets op te bouwen in Suriname.”

“Het was een heel witte school, en ik kwam van Rotterdam-Zuid, dus dat was nogal een overgang. Maar wat heel goed was, was de ambitie. In Nederland werd je gepest als je hoge cijfers haalde. Daar werd je juist geprezen als je je best deed. Dat vond ik echt tof. Na twee jaar gingen we terug naar Rotterdam.”

Hulpverlening

“Mijn moeder is maatschappelijk werkster. Zij heeft me altijd meegegeven dat het belangrijk is om andere mensen te helpen. Toen dacht ik: laat ik maatschappelijke dienstverlening studeren. Alleen bleek die opleiding zo op geld gericht, het ging maar over bezuinigen, bezuinigen, bezuinigen. We moesten zo snel mogelijk de cliënten weer uit het systeem krijgen, en dat vond ik een heftig gegeven. Mensen komen aankloppen, die misschien voor het eerst in hun leven eindelijk durven te zeggen van: hé, ik heb schulden of het lukt me niet met mijn kind, en dan moet ik ze zo snel mogelijk door een systeem jagen om er weer van af te zijn?”

Trainingsacteur

“Ik heb tijdens die opleiding ook als trainings-acteur gewerkt, een fantastisch beroep, want

dan kun je echt impact maken. Je geeft feedback in het moment zelf. Van: ‘Goh, je kijkt me aan zonder te knippen en dat vind ik heel intimiderend in combinatie met dat je op een meter afstand staat.’ Dat is concrete feedback die iemand meteen kan meenemen. Zoiets leer je niet uit boeken.”

“Ik merkte dat ik acteren veel leuker vond dan het hulpverlenen, dus toen ben ik dat gaan doen. Achteraf gezien was acteren voor mij echt nodig, want ironisch genoeg kon ik dan juist mezelf zijn. Ik denk dat ik een soort vrijheid ervoer: als ik nu deze kant van mijzelf laat zien, zal ik dan nog geliefd zijn? Zal ik dan nog worden geaccepteerd?”

Duivels beroep

“Mijn vader zei heel vaak dat de entertainment-industrie duivels is. Hij was heel christelijk, zat bij de pinkstergemeente en vond dingen al gauw ‘duivels’. Het is niet dat hij het niet tof vond wat ik deed, maar er volgde altijd een maar. ‘Wat leuk dat je weer een opdracht hebt, maar... Ga je ook trouwen?’ En ‘Het is fijn dat je nu dit en dit en dit doet, maar... ga je ook nog naar de kerk? Want dat is belangrijker.’ Hij is drie jaar geleden overleden, en inmiddels kijk ik een beetje anders naar hem. Ik heb beseft dat een mens verschillende rollen heeft. Mijn vader was misschien geen goede vader, maar hij was geen slecht mens. Dat is een essentieel verschil.”

Robert Vuijsje

“Die spreek ik af en toe nog, en dan hebben we het over de veranderende wereld. We dragen elkaar een enorm warm hart toe. Zijn boek *Alleen maar nette mensen* werd in 2011 verfilmd. Op dat moment stond ik er volledig achter, maar als je me nu voor exact dezelfde film zou vragen, zou ik het niet doen. Het heeft me bekendheid opgeleverd, maar het heeft me ook veel gekost. In één klap was mijn leven niet meer alleen van mij.”

Geloof

“Ik ga niet naar een kerk, maar ik geloof in God. Ik heb alleen mijn eigen uitingsvorm. Ik heb veel respect voor de Bijbel – en ook voor de Koran en de andere religies die er zijn. Het zijn allemaal stromingen vanuit dezelfde kern. In alle grote geloofsovertuigingen gelden dezelfde regels, waar je weer naartoe kunt trekken om ernaar te streven een beter mens te worden. Wees respectvol en liefdevol naar andere mensen en streef ernaar te groeien als persoon. De afgelopen jaren zijn voor mij een reis geweest om te vinden hoe ik de *source*, God, de *universe* een uitingsvorm kan geven.”

52 dagen vast

“Een momentopname in mijn leven, voor mijn gevoel de afsluiting van het eerste deel van mijn leven. Ik heb in die tijd veel geleerd, vooral over mezelf. Als je mij tien jaar geleden had gevraagd: ‘Ima, ga jij ooit naar de gevangenis? Of zou jij jezelf ooit min of meer expres in nare, levensgevaarlijke situaties brengen?’ Dan zou ik met honderd procent zekerheid hebben gezegd: natuurlijk niet. Ik zou keihard hebben gelachen. Maar daar was ik, in 2019, op festival Tomorrowland in België waar ik werd gearresteerd voor het bezit en handel in drugs. Dus het antwoord is ja, op al die vragen. Ik heb mezelf ook verrast met al die gekkigheid.”

Paniekaanvallen

“Soms kun je pas veranderen als de situatie echt, echt erg is. Ik ging in die tijd *bad*. Ik ben een Rotterdamse: niet zeiken, hup door. Maar het ging niet goed. Ik sliep niet, ik was emotioneel gewoon niet goed. Ik had paniekaanvallen. Maar ik zei de hele tijd van, hé, het komt wel goed. En toen ben ik me gaan misdragen, en een muur gaan opzoeken vanuit het gekwetste kind in mezelf. Uiteindelijk liep het uit de hand op Tomorrowland, maar het had ook een seksuele escapade kunnen zijn. Ik had op dat moment een *fuck you* naar alles. Ik had constant het gevoel dat ik in een mal moest zitten, als een van de weinige zwarte vrouwen op televisie, met allerlei mensen die iets van me wilden. Ik wilde vrij zijn van verwachtingen. Godzijdank ben ik niet gaan od’en (overdosis, red.).”

“Nu weet ik: er is een groot verschil tussen schuld en verantwoordelijkheid. Je kunt je jeugd de schuld geven, of dat je niet dezelfde kansen hebt gekregen als anderen. Maar je moet verantwoordelijkheid nemen voor wat je op je bord krijgt. Dat verschil tot in mijn botten ervaren, was een pijnlijk cadeau, maar ook fantastisch. Want nadat ik over die schaamte, over die pijn, over dat gedoe en de media en alle dingen eromheen heen was, kwam ik op een plek waar het leven begon bij deel twee. Het leven is nu veel relaxter voor mij.”

Vasten

“Een keer per jaar probeer ik te vasten om mijn lichaam weer even op te schonen. We doen vaak romantisch over een reinigingskuur, maar dat is het helemaal niet. Het is gewoon vies en on aangenaam. Met vasten heeft je lichaam de ruimte om achterstallig werk uit te voeren. Ik wil dit jaar Jamaicaanse duck flower, gedroogde eendenbloem, proberen. Dat schijnt een stevige detox te geven.”

Eigen boek

“Als je een boek schrijft, en je gaat je familie interviewen, krijg je als volwassen vrouw antwoorden op vragen die je als kind hebt. Toen ik mijn boek ging schrijven, moest ik mijn interpretaties over mijn jeugd bevragen. Ik moest opnieuw kijken naar de scheiding van mijn

ouders. Ik ben heel boos geweest op mijn vader. Maar zo denk ik nu niet meer. Ik heb het mooi met mijn vader kunnen afsluiten. Ik heb na de arrestatie online veel nare reacties gekregen. Maar mensen zijn in het echt honderd keer aardiger, warmer en coulanter dan online. Online is iedereen een toetsenbordheld. In het echt kwamen vreemde mensen naar me toe en boden me hulp aan. Ze vroegen me waar ik de kracht vandaan had gehaald om mezelf te vergeven, en over mijn schaamte heen te stappen. Voor mij was die periode uiteindelijk levensveranderend.”

Voorstelling

“De voorstelling gaat over geheimen, over taboes binnen families. Hoe werkt gedrag van generatie op generatie door? Hoe kun je het doorbreken? Wat is de functie van geheimen? Wat gebeurt er in een gezin als mensen niet praten? Het is een mooie voorstelling aan het worden. De voorstelling is geïnspireerd door de familiegeschiedenis van de regisseur, Floris van Delft. Opa was iemand die zweeg. Vader was ook iemand die zweeg. Zoon is ook weer iemand die zwijgt. Hoe gaan we dat nou doorbreken? Ik probeer mysterieuze lokkertjes te geven zonder te spioen, dus kom maar gewoon kijken.”

Mensen zoals jij, 23 en 24 februari in DeLaMar en 24 maart tijdens festival Lieve Stad in ITA.

‘Ik was emotioneel gewoon niet goed. Ik had paniekaanvallen. En toen ben ik me gaan misdragen’